

ÎNCHEIERE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas, Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de Inspectoratul Național de Patrulare,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Auto Tyres” împotriva Inspectoratului Național de Patrulare, cu privire la încasarea prejudiciului, penalității și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, prin care s-a respins apelul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare și s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 10 august 2016, SRL „Auto Tyres” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Național de Patrulare, cu privire la încasarea prejudiciului, penalității și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 16 octombrie 2015 și 07 decembrie 2015 între SRL „Auto Tyres” și Inspectoratul Național de Patrulare a fost semnat contractul nr. 124 de achiziționare a anvelopelor de iarnă, baterii de acumuloare, lichid antiger, încărcătoare pentru bateriile de acumuloare și tester de verificare a acumuloarelor, cod CPV: 34351100-3, și contractul nr. 136 pentru achiziționarea bunurilor/lucrărilor/serviciilor de valoare mică, cod CPV: 50000000-5.

Menționează reclamantul că potrivit contractelor nominalizate, SRL „Auto Tyres” s-a obligat să livreze marfa către Inspectoratul Național de Patrulare, conform facturilor fiscale nr. FB8465214 din 04.11.2015 și nr. FB8466828 din 09.12.2015, iar Inspectoratul Național de Patrulare s-a obligat să achite în decurs de 30 de zile după livrarea bunurilor conform facturilor sumele de 443 400 lei și 13 970 lei.

Susține că marfa a fost recepționată de către Inspectoratul Național de Patrulare fără nici o pretenție, urmând să fie achitată în decurs de 30 de zile, conform pct. 3.4 și pct. 7 din contracte și prețului indicat în facturile fiscale, însă creanța nu a fost achitată la timp.

În scopul soluționării extrajudiciare a litigiului, la 26 februarie 2016, SRL „Auto Tyres” s-a adresat cu pretenție în adresa Inspectoratului Național de Patrulare, solicitând onorarea obligațiilor contractuale în termen de 7 zile calendaristice, fiind aduse la cunoștință și calculele penalităților și dobânzilor de întârziere, dar nu a primit nici un răspuns.

A mai indicat că, la 29 martie 2016 SRL „Auto Tyres” a înaintat cererea de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Național de Patrulare cu privire la încasarea datoriei, penalității și dobânzii de întârziere, însă prin încheierea instanței de judecată din 29 aprilie 2016, cererea de chemare în judecată a fost restituită din motiv că în termenul acordat de instanță, SRL „Auto Tyres” nu a înlăturat neajunsurile indicate prin încheierea de a nu da curs.

La 21 aprilie 2016 și 22 aprilie 2016, după adresarea în instanța de judecată, Inspectoratul Național de Patrulare a achitat cu întârziere de 4 luni, datoria în sumă de 443400 lei și 3970 lei, fapt confirmat prin ordinele de plată nr. 362 din 21.04.2016 și nr. 407 din 22.04.2016, însă fără achitarea penalității și dobânzii de întârziere acumulate conform legislației.

Astfel, consideră reclamantul că Inspectoratul Național de Patrulare nu a respectat obligația de plată a penalității și dobânzii de întârziere, acumulând o datorie suplimentară în sumă totală de 69836 lei.

Afirmă în acest sens că, conform pct. 9.9. din contractul nr. 124, pentru achitarea cu întârziere cumpărătorul poartă răspundere materială în valoare de 0,1 % din suma bunurilor (443400 lei) pentru fiecare zi de întârziere, dar nu mai mult de 5% din suma totală a prezentului contract. Totodată, calcularea penalității se efectuează de la data de 05.12.2015 (dată când a expirat termenul de achitare pentru lotul de marfă livrată), până la 21.04.2016, data achitării datoriei, ceea ce constituie suma de 22 170 lei (5% din suma datoriei).

Prin pretenția din 26 februarie 2016, Inspectoratul Național de Patrulare în calitate de debitor a obligației de plată a sumei de 443400 lei și 13970 lei, a fost pus în întârziere conform art. 617 și art. 619 alin. (2) Cod civil.

Respectiv, susține că dobânda de întârziere pentru fiecare sumă se calculează până la stingerea integrală a datoriei, pentru perioada 21.04.2016 și 22.04.2016, fiind în sumă de 47 666 lei, în total penalitatea și dobânda de întârziere fiind de 69 836 lei.

Suplimentar, menționează reclamantul că în urma executării necorespunzătoare și tardive de către Inspectoratul Național de Patrulare a obligațiilor sale, SRL „Auto Tyres” nu a avut posibilitate să achite la timp și integral la bugetul public național obligațiile sale fiscale și alte plăți a căror stingere prin executare silită este reglementată de legislația fiscală, suportând astfel un prejudiciu în mărime de 6380 lei.

Relatează reclamantul că, la 01 iunie 2016, s-a adresat repetat către Inspectoratul Național de Patrulare cu solicitarea de a repara prejudiciul cauzat în mărime de 6380 lei, în termen de 7 zile calendaristice, anexând calculul penalității și dobânzii de întârziere, însă răspuns nu a primit.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza prevederilor art. 512-514, 572, 575, 585, 602, 617, 619, 668, 1398 și 1399 Cod civil.

Solicită încasarea din contul Inspectoratului Național de Patrulare în beneficiul SRL „Auto Tyres” a prejudiciului cauzat prin executarea tardivă în mărime de 6380 lei, penalității și dobânzii de întârziere în sumă de 69836 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 2287 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial, fiind încasat din contul Inspectoratului Național de Patrulare în beneficiul SRL „Auto Tyres” penalitatea contractuală în mărime de 22 170 lei și dobânda de întârziere în mărime de 18 770, 96 lei, iar în total suma de 40 940, 96 lei. În rest cerințele cu privire la încasarea prejudiciului în mărime de 6 380 lei și dobânzii de întârziere, au fost respinse ca neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 27 februarie 2017 Inspectoratul Național de Patrulare a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 septembrie 2017, s-a respins apelul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 21 februarie 2017.

La 13 decembrie 2017, Inspectoratul Național de Patrulare a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea dispozițiilor judecătorești și emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Susține că instanțele de judecată urmau să i-a în considerație că acțiunea de încasare a penalității se prescrie în termen de 6 luni, precum și faptul că în cazuri excepționale, instanța poate dispune reducerea clauzei penale pe care o consideră disproportionat de mare.

Cât privește dobânda de întârziere, menționează că Inspectoratul Național de Patrulare a efectuat în măsura posibilităților plățile pentru bunurile livrate și serviciile efectuate de către SRL „Auto Tyres”.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei instanței de apel din 27 septembrie 2017 a fost expediată în adresa părților la 28 noiembrie 2017, fapt

confirmat prin scrisoarea de însoțire cu nr. 16912 (f.d. 101), însă careva date privind recepționarea deciziei de către recurent la materialele dosarului nu există.

Prin urmare, recursul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare la 13 decembrie 2017, se consideră depus în termen.

La 05 februarie 2018, în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimatul SRL „Auto Tyres” nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Inspectoratul Național de

Patrulare, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (*cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016*), însă în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Inspectoratul Național de Patrulare, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea